

Arrest

nr. 162 809 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 november 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 13 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 27 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2013 werd ingediend door:

*J(...), A(...) D(...) (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)*

en echtgenote:

*J(...), A(...) R(...) (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)*

en minderjarige kinderen:

*J(...), A(...) T(...)
Geboren te (...) op (...)*

*J(...), T(...) A(...) F(...)
Geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)
nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie nl. dat betrokkenen zeer gemotiveerd zijn om te integreren in de maatschappij, formeel bewijs hebben van hun integratie in de samenleving, zich zeer goed aanpassen aan de Belgische cultuur, gemotiveerd en leergierig zijn, meerdere cursussen Nederlands volgden en met glans doorstonden (zie certificaten en deelcertificaten), deelnamen aan de cursus inburgering (zie attesten van een cursus maatschappelijke oriëntatie), een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, over een werkbeploofte beschikken, het centrum van hun sociaal leven nu in België zouden hebben, dat mevrouw een opleiding als apotheekassistent volgt en haar derde graad met vrucht beëindigde (zie attest Vesaliusinstituut, certificaat van een opleiding secundair-na-secundair), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Op 21 mei 2008 ontvingen de Belgische autoriteiten een overname aanvraag in het kader van de Dublin akkoorden van de Luxemburgse autoriteiten. Betrokkenen hadden op 16 april 2008 een asielaanvraag ingediend te Luxemburg, maar waren het Schengengebied via Brussel met een C-visum afgegeven door de Belgische ambassade te Abuja binnengekomen. Op 07 augustus 2008 verwittigde België Luxemburg dat zij akkoord waren tot een overname van betrokkenen. Op 22 augustus werden betrokkenen teruggebracht naar België. Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 25 augustus 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 15 april 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 juli 2010 dienden zij een tweede asielaanvraag in, deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 08 september 2010 met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 7 maand 21 dagen voor de eerste en 1 maand 10 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester S(...) stelt dat verzoekende partij van Nigeria naar België vluchtte omdat zij onderhevig was aan een inhumane en vernederende behandeling. Een gedwongen verwijdering zou volgens de raadsheer dan ook niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar ook een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkenen het risico zouden lopen onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor een schending van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadsheer verwijst naar de aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die betrokkenen indienden op 28 september 2010 omwille van de gezondheidsproblemen van hun zoontje T(...) A(...) F(...). Op 21 oktober 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.). model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande deze aanvraag tot verblijfsmachtiging. Op 16 januari 2013 werd de aanvraag ongegrond bevonden, deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkenen op 05 februari 2013. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Op 05 maart dienden zij een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep is momenteel nog hangende. Dit element vormt echter geen buitengewone omstandigheid, het beroep is immers niet opschortend.

Wat betreft de overige in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van T(...) A(...) F(...) (met name: dat hem de toegang tot zijn medicatie ontzegd zou worden in het land van herkomst hetgeen een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van verzoekers in België school lopen (zie schoolattesten) en vloeiend Nederlands spreken. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is het jongste kind van betrokkenen pas schoolplichtig op 01 september 2016. Wat hun dochter betreft, tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bij aanvang van huidig schooljaar 2013/2014 waren betrokkenen reeds illegaal in België. Zij hadden dan ook van de zomervakantie gebruik kunnen maken om terug te keren naar het land van herkomst zodat de schoolcarrière van hun dochter niet onderbroken werd, bijgevolg kunnen we stellen dat zij het belang van hun kinderen schaden door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Er wordt gesteld dat het zoontje van betrokkenen in België geboren werd en nooit iets anders gekend heeft dan de Belgische samenleving en volgens Belgische normen en waarden opgevoed is. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, er wordt niet aangetoond waarom dit feit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De ouders wisten trouwens dat hun verblijf in België precair was, het was dan ook hun verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat de kinderen ook vertrouwd werden gemaakt met hun moedertaal en cultuur.

Betrokkenen hebben steeds geweten de mogelijkheid bestond dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in afwachting van de procedure conform artikel 9ter. Bijgevolg kan het argument dat verzoekers geen band meer zouden hebben met Nigeria, evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst ligt binnen de eigen invloedssfeer van betrokkenen, indien ervoor gekozen wordt deze banden niet te onderhouden ligt dat enkel en alleen aan henzelf. De tijd die de ouders doorbrachten in het land van herkomst is bovendien veel langer dan de in België doorgebrachte tijd. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen: (...)

II.1.2. Allereerst wenst verzoekende partij erop ter wijzen dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid uiteenzet dat verzoekende partij reeds een asielaanvraag en een aanvraag ex artikel 9 ter heeft ingediend, en dat tijdens deze procedures het verblijf een precair karakter had. Verwerende partij wijst op het feit dat de asielaanvraagprocedures 1 jaar, 7 maand en 21 dagen hebben geduurd – en dus niet onredelijk lang kunnen worden beschouwd, doch verliest uit het oog dat verzoekende partijen tevens een aanvraag ex 9bis hadden ingediend dd. 11 september 2009, die eerst ongegrond, daarna vernietigd werd door de RvS en daarna ingetrokken werd door verwerende partij dd. 6 maart 2012 waardoor verzoekende partijen zich bijna 3 jaar in een onduidelijke en onzekere situatie bevonden.

Verwerende partij besluit tot de ontontvankelijkheidsbeslissing omdat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn. Verwerende partij rept evenwel geen woord over de vroegere 9bis procedures, waar tot 2 maal toe tot de ontvankelijkheid van de aanvraag werd besloten en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden nimmer werd betwist!

Verwerende partij is uiterst inconsequent in haar besluitname en geeft nergens aan waarom zij in het verleden de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in het geval van verzoekende partij nooit heeft betwist en thans het verzoek zondermeer als onontvankelijk afwijst. Zij schets in detail de voorheen doorlopen procedures, maar laat de ontvankelijke 9bis aanvraag dd. 19 september 2009 en 16 maart 2013 buiten beschouwing, hoewel verzoekende partij zich nog steeds in dezelfde buitengewone omstandigheden bevindt.

De beslissing van verwerende partij schendt in die zin dan ook de zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de consequentiebeginsel!

II.1.3. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het ‘moeilijk’ zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

In een asielprocedure daarentegen wordt onderzocht of er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden bij terugkeer naar het herkomstland.

In casu wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen waarom de aanvraag tot regularisatie vanuit België gebeurde, aangezien een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Is het niet zo dat verzoekende partij in de humanitaire regularisatieprocedure enkel geacht wordt buitengewone omstandigheden aan te tonen, hetgeen in casu gebeurde?

Indien verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk zou kunnen maken, zou zij immers opnieuw asiel aanvragen, aangezien in de asielprocedure een onderzoek wordt gevoerd of er mogelijk een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

Blijkbaar is het verstoken blijven van onderwijs in het land van herkomst, geen enkele banden hebben met Nigeria, kinderen die hier perfect zijn geïntegreerd (het jongste kind is zelfs in België geboren en heeft niets anders gekend) en het Nederlands machtig zijn en hier school lopen, verzoekende partij die hogere studies volgt,... voor verwerende partij geen reden om zich op 'buitengewone omstandigheden' te kunnen beroepen. Voor verwerende partij is dit dus een 'gewone' omstandigheid, waarvan akte.

II.1.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Nigeria kan indienen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen verwerende partij nooit heeft betwist in het kader van een 9bis aanvraag.

II.1.5 Daarnaast meent verzoekende partij dat er wel degelijk mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan bestaan.

Een terugkeer naar Nigeria zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

II.1.5. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het consequentiebeginsel en artikel 3 EVRM."

3.1.2 Daar waar de verzoekende partijen de schending van "het consequentiebeginsel" aanvoeren, stelt de Raad vast dat hem geen "consequentiebeginsel" bekend is en dat uit het betoog van de verzoekende partij evenmin kan worden opgemaakt op welke rechtsregel, andere dan de hierna besproken rechtsregels, zij precies doelen. In deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk is. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot een uiteenzetting met betrekking tot twee van de door hen als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen.

In de eerste plaats voeren de verzoekende partijen aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing weliswaar ingaat op de procedures naar aanleiding van hun asielaanvraag en van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar dat met geen woord gerept wordt over de vroegere procedures op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waar tot tweemaal toe tot de ontvankelijkheid van de aanvraag werd besloten en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden nimmer werd betwist.

Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld 9bis zich met betrekking tot de buitengewone omstandigheden geenszins beroepen hebben op eerder doorlopen procedures op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, laat staan op het feit dat bepaalde eerdere aanvragen ontvankelijk werden verklaard, zodat zij de gemachtigde ook niet kunnen verwijten hierop niet te zijn ingegaan. Bovendien dient nogmaals te

worden benadrukt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zodat niet valt in te zien op grond waarvan de verzoekende partijen aannemen dat de gemachtigde niet meer zou kunnen oordelen dat in het kader van een latere aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, wanneer eerdere aanvragen wel ontvankelijk zouden zijn verklaard. De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden oplegt als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat deze ontvankelijkheidsvoorwaarde niet in het kader van elke (nieuwe) aanvraag zou moeten worden onderzocht. In dit verband kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat slechts één eerdere aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis – met name een aanvraag van 9 december 2009 – ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, en dat in deze beslissing van 6 maart 2012 slechts gemotiveerd wordt met betrekking tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en niet met betrekking tot buitengewone omstandigheden, zodat de verzoekende partijen zich niet op voormelde beslissing van 6 maart 2012 kunnen stoelen om voor te houden dat zij zich nog steeds in dezelfde buitengewone omstandigheden bevinden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de tweede plaats beroepen de verzoekende partijen zich op artikel 3 van het EVRM. Zij menen vooreerst dat zij enkel geacht worden om buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat *in casu* wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, aangezien een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad wijst erop dat uit voormelde aanvraag van 15 november 2013 blijkt dat de verzoekende partijen zich uitdrukkelijk op een schending van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid hebben beroepen, zodat zij de gemachtigde niet kunnen verwijten in de bestreden beslissing ook in deze zin op dit element te hebben geantwoord. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat deze gestoeld is op de vaststelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, waarbij op de verschillende door de verzoekende partijen aangehaalde elementen wordt ingegaan, waaronder – doch niet uitsluitend – artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot voormeld artikel 3 wordt bovendien niet gesteld dat een schending van deze bepaling niet aannemelijk wordt gemaakt, maar wel dat de loutere vermelding dat de verzoekende partijen vrezen voor een schending van artikel 3 van het EVRM, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing slechts gestoeld zou zijn op het feit dat zij de door hen als buitengewone omstandigheid ingeroepen schending van voormeld artikel 3 niet aannemelijk hebben gemaakt, en dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat zij buitengewone omstandigheden dienden aan te tonen. Daar waar de verzoekende partijen opnieuw aanhalen dat de gemachtigde nooit betwist heeft dat er buitengewone omstandigheden zijn, kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld.

Daar waar de verzoekende partijen aangeven dat verschillende door hen ingeroepen elementen voor de gemachtigde geen reden zijn om zich op ‘buitengewone omstandigheden’ te beroepen en dit voor de gemachtigde dus een ‘gewone’ omstandigheid is, “*waarvan akte*”, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, door louter akte van iets te nemen, niet uiteenzetten op welke manier een schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen zou voorliggen.

Vervolgens beroepen de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift opnieuw op het feit dat er mogelijk een schending van artikel 3 van het EVRM kan bestaan. De Raad wijst erop dat zij zich in dit onderdeel van hun betoog beperken tot een loutere herhaling van een element dat zij reeds in het kader van hun aanvraag van 15 november 2013 om machtiging tot verblijf naar voren hebben gebracht. Zoals hoger reeds is gebleken, is de gemachtigde uitdrukkelijk ingegaan op de als buitengewone omstandigheid ingeroepen schending van voormeld artikel 3. De verzoekende partijen gaan echter niet concreet in op hetgeen de gemachtigde in dit verband heeft geoordeeld. In de mate dat de verzoekende partijen met hun betoog wensen dat de Raad zich met betrekking tot dit element uit de aanvraag om machtiging tot verblijf (opnieuw) zou uitspreken in de plaats van de gemachtigde, en in de mate dat zij in hun verzoekschrift in dit verband blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van dit element en deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen in het kader van het eerste middel in het geheel niet in.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen machtsoverschrijding aan en de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen: (...)

II.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt: (...)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk ‘dat betrokkenen zeer gemotiveerd zijn om te integreren in de maatschappij, formeel bewijs hebben van hun integratie in de samenleving, zich zeer goed aanpassen aan de Belgische cultuur, gemotiveerd en leergierig zijn, meerdere cursussen Nederlands volgden en met glans doorstonden (zie certificaten en deelcertificaten), deelnamen aan de cursus inburgering (zie attesten van een cursus maatschappelijke oriëntatie), een ‘vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, over een werkbelofte beschikken, het centrum ‘van hun sociaal leven nu in België zouden hebben, dat mevrouw een opleiding als apothekassistente volgt en haar derde graad met vrucht beëindigde (zie attest Vesaliusinstituut, certificaat van een opleiding secundair-na-secundair), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid ‘van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden’

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.2.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennisgroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

3.2.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat zij niet begrijpen waarom de door hen aangehaalde elementen van integratie tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase, lijken zij aan te voeren dat de opgenomen motivering niet afdoende is. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift terecht stellen, wordt nergens in de vreemdelingenwet wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt echter nogmaals – zoals hij reeds in het kader van het eerste middel heeft gedaan – dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Er dient nogmaals op gewezen te worden dat de bestreden beslissing is gestoeld op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing wel degelijk uiteengezet op grond waarvan de gemachtigde heeft geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, met name omdat de gemachtigde van oordeel is dat deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden, waarbij bovendien verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partijen – die overigens nalaten deze verwijzing op te nemen in hun citaat van het betrokken motief van de bestreden beslissing – maken niet duidelijk op grond waarvan zij menen dat de betrokken motivering niet afdoende zou zijn en waarom

deze motivering niet zou volstaan om te begrijpen waarom de door hen aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid werden aanvaard.

Gelet op het feit dat de wet geen uitspraak doet over welke elementen tot de ontvankelijkheid en welke tot de gegrondheid behoren en gelet op de daarmee gepaard gaande ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, kunnen de verzoekende partijen ook niet voorhouden dat de gemachtigde zich, daar er geen enkele wettelijke basis bestaat voor zijn stelling dat bovenstaande elementen van integratie tot de gegrondheid zouden behoren, aan machtsoverschrijding zou hebben schuldig gemaakt. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de gemachtigde zijn bevoegdheid zou hebben overschreden door in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid te hebben geoordeeld dat de betrokken elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen dat de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid fungeren. Ook in dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar dat het onderzoek van deze elementen en deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Door louter aan te geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. Met dit betoog kunnen de verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing geenszins op “*rechterlijke EN feitelijk*” motieven gesteund zou zijn.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen in het kader van het tweede middel in het geheel niet in.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE